

Nr. 1. Januar 2007

Hørings svar: TV-overvågning

Brev til Justitsministeren vedr. rejseomkostninger efter retskredsreformen

Unge lovovertrædere - Surrogatfængsling - Ungdomssanktion

Retspsykiatrisk Klinik's Årsberetning 2005

Statsadvokaturer - Nye navne og områder

Varetægt i isolation - Anteciperet bevisførelse - Ændring af retsplejeloven

1. Højesteret - Vejledning om straffesager
2. Indenretligt forhør - Beviser - Mentalundersøgelse
3. Røveri - Unge lovovertrædere - Ungdomssanktion, som man kriminaliserer sig ud af ? - Udvisning, frifindelse herfor
4. Røveri - Unge lovovertrædere - Betinget straf - Ungdomssanktion
5. Strafafsoning - Belastende vilkår - Anstalter med maksimal sikkerhed - Ugentlige kropsvisitationer - Hollandsk sag - Menneskerettigheder
6. Vold, grov - Samfundstjeneste
7. Vidnetvang - Advokatbeskikkelse
8. Vold, grov - Betinget udvisning, frifindelse herfor
9. Narkotika - Amfetamin
10. Våben- og fyrværkerilovgivningen - Fareforbrydelser
11. Færdselsloven - Ulovlige færdselstavler - Hastighed - Frakendelse undladt

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 21
1. december 2006

Vedr.: Sagsnr. 2006-730-0421. Høring over Betænkning nr. 1483/2006 om tv-overvågning.

Justitsministeriet har med skrivelse af 13. november 2006 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til ovennævnte betænkning.

Denne har været drøftet på et bestyrelsesmøde den 20. november d.å.

Generelt bemærker bestyrelsen, at engelske tilstande med hensyn til tv-overvågning ikke er et ideal, men et skræmmebillede.

På den måde kan bestyrelsen godt se det ønskelige i, at udvalgte erhvervsdrivende, så som pengeinstitutter, i videre omfang kan få lov til at lave tv-overvågning af udvendige facader, selv om det præventivt har en begrænset effekt i forhold til bankrøverier. Det kan imidlertid have en betydning med hensyn til opklaring af sager, hvor bankkunder har været udsat for tyveri eller røveri af betalingskort, eller sager med kunder, der er udsat for overgreb, mens de står og hæver ved udvendige bankautomater.

Bestyrelsen finder ikke anledning til at anbefale en generel kompetence til at foranstalte tv-overvågning af det offentlige rum - heller ikke med henvisning til mulige bedre opklaringsmuligheder for allerede begåede terrorforbrydelser - og kan heller ikke anbefale en ordning, hvor kommunerne får kompetence til at foranstalte tv-overvågning, f.eks. for at beskytte kommunal ejendom.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsminister Lene Espersen
Justitsministeriet

Nansensgade 45 A
12. december 2006

Vedr.: Retskredsreformen - beskikkede advokaters rejsegodtgørelse

Kære Lene Espersen.

Som formand for Landsforeningen af beskikkede advokater henvender jeg mig til Dem vedr. ovennævnte spørgsmål. Rundt om i landet er retterne og advokaterne ved at afholde møder om de praktiske problemer, der opstår som følge af, at retskredse lægges sammen. Der hersker tilsyneladende visse steder stor uvished om, hvor retsmøderne i straffesager, herunder grundlovsvagter fysisk skal afholdes, ligesom advokater, der tidligere har været beskikket i en retskreds, der nu på grund af sammenlægning får tingsted i betydelig afstand af den nuværende retskreds hovedsæde, bekymrer sig over at skulle anvende betydelig mere tid på transport til retsmøderne.

Foreningen anførte i sit høringssvar af 24. januar d.å. over lovudkastet bl.a. følgende:

”Såfremt lovudkastet med en så kraftig nedskæring af retskredsenes antal opretholdes, skal bestyrelsen opfordre til, at det medtages, at byretterne ved deres administration af rejseforbehold i RPL § 336 c, stk. 5, tager behørigt hensyn til borgernes adgang til at søge lokal rådgivning og repræsentation.

Eventuelle rejseomkostninger for advokaten bør imidlertid ikke i sidste ende pålægges den tiltalte som sagsomkostninger. I de sager, der foregår i borgerens egen retskreds, bør det ikke være dyrere for borgeren at vælge en advokat fra sin egen by end at vælge en advokat fra byen, hvor hovedtingstedet findes.”

Justitsministeren har siden haft en korrespondance med et af foreningens bestyrelsesmedlemmer, advokat Henrik Thorstholm, Skjern, der har påpeget, at Ministeriet undervurderer den merudgift, som en advokat med kontor udenfor hovedtingstedet vil have ved at komme frem og tilbage fra kontor til retsbygning.

Ministeren har i konsekvens af brevvekslingen besvaret spørgsmål nr. 149 af 10. maj 2006 ved bl.a. at anføre følgende:

”I besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål nr. 38 g 127 er der redegjort for, at beneficerede advokater efter lovforslaget ligesom i dag som udgangspunkt ikke vil få dækket udgifter i forbindelse med retsmøder inden for retskredsen. Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 106, stk. 10, vil Justitsministeriet dog - såfremt de foreslåede retskredsændringer medfører en væsentlig udvidelse af det geografiske område, hvor advokatens beskikkelse gælder - være indstillet på efter ansøgning og efter en konkret vurdering eventuelt at frafalde forbeholdet om, at der ikke skal tilkomme en beneficeret advokat godtgørelse for rejseudgifter ved møde inden for retskredsen.”

De erfaringer, der indtil nu er gjort med at drøfte overgangsproblemer med retspræsidenter m.v. har ikke vidnet om den helt store forståelse for sådanne transportproblemer. Det er vigtigt for landsforeningen i denne situation at fastslå, at de beskikkede advokater i høj grad er indstillet på at medvirke til, at retskredsreformen kommer til at fungere bedst muligt, men at det samtidig forventes, at Ministeriet udviser forståelse for de problemer, som reformen rejser for de beskikkede advokater.

Landsforeningen bemærker endeligt, at meningen med retskredsreformen ikke kan være, at man fjerner eksistensgrundlaget for advokatbetjening i de byer, der nu ikke mere vil være sæde for rets-

kredse, og håber, at ministeren vil stå ved løftet i bemærkninger i lovforslaget, (side 518) og det ovenanførte høringssvar, således at ansøgninger fra de berørte advokater vil blive behandlet med forståelse og velvilje.

Med venlig hilsen
Niels Forsby

Unge lovovertrædere – Surrogatfængsling – Ungdomssanktion

Teori og Metodecentret henleder opmærksomheden på, at der er foretaget en undersøgelse i 2006 med titlen "Fokus på anvendelse af de sikrede afdelinger" (Karen Zobbe og Lisbeth Hansen). Resuméet kan læses på www.teoriogmetode.dk. Forfatterne dokumenterer flere faktorer, som mere end antyder, at der fra en del forsvareres side er rigeligt plads til forbedring af såvel indsats som engagement i disse sager (forfatterens eget ordvalg).

Retspsykiatrisk Kliniks Årsberetning 2005

Årsberetningen er udkommet i november 2006. Over et længere tidsrum har der været en voldsom vækst i klinikkens sagsantal fra 135 i 1996 til 249 i 2005 - hertil kommer et mindre antal asylsager. Klinikken udfører også undersøgelser vedr. personer, der er surrogatanbragt på psykiatriske afdelinger i det storkøbenhavnske område. Begrundelsen herfor har i det væsentlige været ressourceproblemer på de psykiatriske afdelinger.

(For dem, der ikke er inde i offentlige myndigheders tankegang, kan det virke som dobbelt arbejde, tilføjer redaktøren). Årsberetningen er på 41 sider med div. farvestrålende grafer og sort-hvide tabeller.

Klinikkens hjemmeside: www.retspsykiatriskklinik.dk.

Statsadvokaturer – Nye navne og områder

Justitsministeriets Politikontor meddeler den 22/12 2006 følgende:

"Som følge af politikredsreformen har der været behov for at justere fordelingen af forretningerne mellem de regionale statsadvokater.

Justitsministeriet har i den anledning ved bekendtgørelse nr. 1420 af 13. december 2006 fastsat følgende fordeling af forretningerne mellem statsadvokaterne:

Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby bliver til *statsadvokaten for København og Bornholm* og varetager i Østre landsretskreds forretningerne vedrørende Københavns Politi og Bornholms Politi. Embedskontoret for statsadvokaten for København og Bornholm er i København.

Statsadvokaten for Sjælland bliver til *statsadvokaten for Nordsjælland og Københavns Vestegn* og varetager i Østre landsretskreds forretningerne vedrørende Nordsjællands Politi og Københavns Vestegns Politi. Embedskontoret for statsadvokaten for Nordsjælland og Københavns Vestegn er i København.

Statsadvokaten for Fyn, Sydøstjylland, Lolland, Falster og Bornholm bliver til *statsadvokaten for Midt-, Vest- og Sydsjælland, Lolland og Falster* og varetager i Østre landsretskreds forretningerne

vedrørende Midt- og Vestsjællands Politi samt Sydsjællands og Lolland-Falsters politi. Embedskontoret for statsadvokaten for Midt-, Vest- og Sydsjælland, Lolland og Falster er i København.

Statsadvokaten i Sønderborg bliver til *statsadvokaten for Fyn, Syd- og Sønderjylland* og varetager i Østre landsretskreds forretningerne vedrørende Fyns Politi og i Vestre landsretskreds forretningerne vedrørende Syd- og Sønderjyllands Politi. Embedskontoret for statsadvokaten for Fyn, Syd- og Sønderjylland er i Sønderborg.

Statsadvokaten i Viborg bliver til *statsadvokaten for Midt-, Vest- og Sydøstjylland* og varetager i Vestre landsretskreds forretningerne vedrørende Midt- og Vestjyllands Politi samt Sydøstjyllands Politi. Embedskontoret for statsadvokaten for Midt-, Vest- og Sydøstjylland er i Viborg.

Statsadvokaten i Aalborg bliver til *statsadvokaten for Nord- og Østjylland* og varetager i Vestre landsretskreds forretningerne vedrørende Nordjyllands Politi og Østjyllands Politi. Embedskontoret for statsadvokaten for Nord- og Østjylland er i Aalborg.

Ændringerne træder i kraft den 1. januar 2007."

Varetægt i isolation – Anteciperet bevisførelse - Ændring af retsplejeloven

Ved lov nr. 1561 af 20/12 2006 er der gennemført en række ændringer af retsplejeloven med henblik på at begrænse antallet og varigheden af varetægtsfængslinger i isolation. Reglerne er trådt i kraft allerede den 1/1 2007. De før ændringen gældende tidsgrænser på 4 og 8 uger er nedsat til 14 dage og 4 uger, jfr. RPL 770 c. stk. 1 og stk. 2. Endvidere er den normale tidsmæssige overgrænse for isolation på 3 måneder nedsat til 8 uger, jfr. RPL § 770 c, stk. 3.

Betingelserne for undtagelsesvist at opretholde isolation ud over den normale overgrænse på nu 8 uger er endvidere skærpet, jfr. RPL 770 c, stk. 3, bl.a. således, at der nu yderligere stilles krav om, at den lovovertrædelse, der begrunder varetægtsfængsling i isolation, kan ventes at ville medføre fængsel i mindst 2 år. Endvidere vil isolation i intet tilfælde kunne opretholdes i et sammenhængende tidsrum på mere end 6 måneder, medmindre sigtelsen angår en forsætlig overtrædelse af straffelovens kapitel 12 og 13 eller en overtrædelse af straffelovens § 191 og § 237, jfr. RPL § 770 c, stk. 4.

For unge under 18 år er den hidtil gældende ufravigelige tidsmæssige overgrænse på 8 uger for isolation nedsat til en normalgrænse på 4 uger. Der er dog samtidig åbnet mulighed for at fravige denne overgrænse, hvis sigtelsen angår en forsætlig overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13, jfr. RPL 770 c, stk. 5.

Der er indsat en ny bestemmelse i RPL § 770 d, stk. 3, hvorefter begæringer om *forlængelse* af isolation skal fremsættes skriftligt, og anmodningen skal begrundes. Begrundelseskravet vil kunne opfyldes ved fremsendelse til retten af en såkaldt "forlængerrapport", ved en særskilt skrivelse fra anklagemyndigheden eller i øvrigt ved en skrivelse som supplement til rapportmaterialet.

Rigsadvokatens godkendelse skal indhentes, inden der fremsættes anmodning om forlængelse af isolation ud over 8 uger, for unge under 18 år ud over 4 uger. Senere fristforlængelser skal også godkendes. Bestemmelserne indebærer, at forlængelse af isolation ikke kan ske, hvis Rigsadvokatens godkendelse ikke er indhentet.

Med henblik på at opnå en reduktion af isolationsfængslinger er der endvidere indført en ny affattelse af RPL § 747 om anteciperet bevisførelse. Sigtet med bestemmelsen er, at en isolation ikke opretholdes, hvis grundlaget for isolation kan fjernes ved en anteciperet bevisførelse, og der ikke kan anføres rimelige hensyn, der taler imod afholdelse af en sådan bevisførelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget (L 44).

Landsforeningens Meddelelse 1/2007

Højesteret - Vejledning om straffesager

Advokaterne Steen Bech og Henrik Stagetorn har deltaget i et møde med Højesteret den 20/12

2006. Der bringes nedennævnte referat fra Steen Bech.

"Mødet blev afholdt i går den 20. ds. i Højesteret. Henrik og jeg repræsenterede foreningen, og Jakob Lund Poulsen repræsenterede Advokatrådet.

Under mødet bad Højesteret om, at vi i Meddelelser mindede medlemmerne om, at der er kommet en revideret vejledning i udførelse af straffesager i Højesteret fra 8. juni i år. Særligt bad Højesteret om, at vi fremhævede 14 dages fristen for indlevering af påstandsdokument, og at vi oplyste, at hvis der er tale om andet end blot en udmålingsanke, vil det være en rigtig god ide at uddybe de anbringender, man vil gøre gældende for Højesteret. Der skal ikke være tale om en egentlig skriftlig procedure, men blot en kort gennemgang af de anbringender, der vil blive gjort gældende. Højesteret forestiller sig ½-1 hel A-4 side."

Landsforeningens Meddelelse 2/2007

Indenretligt forhør - Beviser - Mentalundersøgelse

Retsplejelovens § 747 og § 809

Anklagemyndigheden ville have indenretligt forhør i byretten og mentalundersøgelse af to personer, som der nu var rejst tiltale mod for forsøg på manddrab. Byretten imødekom ikke de to begæringer.

Københavns Byret nr. SS 24. 32252/06, 24/11 2006

Mod to tiltalte A og B var der nu rejst tiltale for forsøg på manddrab. Resten er citat fra retsbogen:

"Anklageren begærede indenretligt forhør af de sigtede, jf. retsplejelovens § 747, med henblik på tilrettelæggelse af bevisførelsen i sagen.

Forsvarerne protesterede imod indenretlig afhøring af de sigtede forud for domsforhandlingen og henviste til princippet om bevisumiddelbarhed.

Advokat F oplyste, at sigtede B ikke ønsker at udtale sig i retten forud for domsforhandlingen.

Advokat M oplyste, at A gerne vil udtale sig, hvis retten bestemmer, at afhøring skal ske.

Retten afsagde

K E N D E L S E:

I den foreliggende situation, hvor tiltalespørgsmålet er afgjort, finder retten, at princippet om bevisumiddelbarhed fører til, at der ikke imod forsvarernes protest bør ske indenretlig afhøring af de sigtede forud for domsforhandlingen i sagen. Idet bemærkes, at det af anklageren om bevisførelsens tilrettelæggelse ikke findes at kunne føre til andet resultat

b e s t e m m e s:

Anklagerens begæring om indenretlig afhøring af de sigtede tages ikke til følge.

Arrestanten B blev fremstillet kl. 13.36.

Anklageren begærede mentalundersøgelse iværksat af B, jf. retsplejelovens § 809, stk. 1.

Forsvareren protesterede og henviste til, at sigtelsen for forsøg på manddrab er ubeføjet efter de i sagen foreliggende oplysninger. Forholdet har ikke en grovhed, der i sig selv indicerer iværksættelse af mentalundersøgelse. Endvidere er mentalundersøgelse ikke lægeligt indiceret, jf. de allerede foreliggende lægelige udtalelser.

Arrestanten B blev ført ud kl. 13.41.

Arrestanten A blev fremstillet kl. 13.51.

Anklageren begærede mentalundersøgelse iværksat af arrestanten A, jf. retsplejelovens § 809, stk. 1.

Forsvareren, advokat M, protesterede og oplyste, at arrestanten efter det nu gennemførte psykiatriske tilsyn og den foreliggende psykiatriske vurdering ikke ønsker at medvirke til gennemførelse af en mentalundersøgelse som besluttet af retten den 26. oktober 2006. Forsvareren henholdt sig i øvrigt til advokat F's bemærkninger.

Retten afsagde

K E N D E L S E:

Karakteren af den rejste sigtelse indicerer isoleret set, at der iværksættes mentalundersøgelse. Efter det nu gennemførte psykiatriske tilsyn og fremkomsten af de psykiatriske vurderinger, hvorefter der ikke foreligger indikation for, at de sigtede underkastes mentalundersøgelse, finder retten, at betingelserne i retsplejelovens § 809, stk. 1, ikke er til stede, hvorfor

b e s t e m m e s:

Anklagemyndighedens begæring om, at de sigtede underkastes mentalundersøgelse, tages ikke til følge."

Landsforeningens Meddelelse 3/2007

Røveri - Unge lovovertrædere - Ungdomssanktion, som man kriminaliserer sig ud af ? - Udvisning, frifindelse herfor

Straffelovens § 74 a og § 288, udlændingelovens § 26

18-årig marokkaner dømt for gaderøveri af punge og mobiltelefoner samt lidt mindre berigelses-kriminalitet og lov om euforiserende stoffer. Han var tidligere idømt ungdomssanktion og forlængelse heraf for røveri og siden vold mod myndighedspersoner. Nu udmålte en ubetinget straf på fængsel i 9 måneder. Henset til hans alder, den ringe tilknytning til hjemlandet og familien her i landet blev han frifundet for påstanden om udvisning.

Københavns Byret nr. SS 32. 13193/2006, 24/5 2006

T på 18 år (født juni 1987) var tiltalt for i marts 2006 på gaden sammen med en uidentificeret medgerningsmand at have aftvunget to personer mobiltelefoner, pung og cigaretter, idet en af gerningsmændene holdt en kniv i hånden, som han pegede på de to personer med, og sagde, at de skulle aflevere deres ting, ellers ville de blive stukket ned eller lignende, hvorefter denne gerningsmand visiterede den ene person og fratog en mobiltelefon, pung og cigaretter, mens én af gerningsmændene visiterede den anden person og fratog ham en pung, hvorefter denne person selv afleverede sin mobiltelefon til gerningsmanden.

T var tillige tiltalt for hæleri med en mobiltelefon, ligeledes i marts 2006, lov om euforiserende stoffer ved at besidde 23 g hash til eget brug, brugstyveri af bil i februar 2006, hvor T kørte uden kørekort, og endelig i forhold 6 for i 5 tilfælde sammen med en anden, hvis sag behandledes særskilt, at have solgt mindre mængder hash til forbipasserende den 23. marts 2006 ca. kl. 16.20 ud for Dronningensgade 50 (nær Christiania) samt at have været i besiddelse af 4,1 g hash med henblik på videre salg.

Der var påstand om frihedsstraf og udvisning.

T erkendte sig delvis skyldig i forhold 1, nægtede forhold 2 om hæleri og nægtede forhold 6, som han påstod afvist, idet tiltalen ikke var tilstrækkelig klar til, at der kunne dømmes. Han påstod frifindelse for udvisning.

Om forhold 1 forklarede han bl.a., at det var rigtigt, at han havde røvet nogle mobiltelefoner - han var påvirket af "sprut". Han var alene. Han havde ikke en kniv på sig, men en almindelig lighter, men han holdt denne ned langs siden, som om det var en kniv, han bar.

De to røveriofre afgav forklaring (udeladt af referatet).

En politiassistent P forklarede som vidne om T's adfærd i forhold 6, hvor denne havde rettet henvendelse til 5-6 forskellige personer i løbet af 5-10 minutter, hvoraf 5 personer fik noget udleveret. I

et tilfælde så vidnet, at T fik penge. Der blev udvekslet noget i de andre situationer. T kastede, da han blev opmærksom på politiet, nogle hashklumper fra sig.

T var efter Kriminalforsorgens erklæring ikke umiddelbart egnet til at modtage en betinget afgørelse. Med i bagagen havde han:

2004, august, en dom til ungdomssanktion for bl.a. røveri, tyveri, hærværk, brugstyveri og kørsel uden kørekort,

2005, marts, forlængelse af ungdomssanktionen med en måned for overtrædelse af straffelovens § 119.

Kommunen fandt nu ikke, at T ville kunne profitere af socialpædagogisk behandling, hvorfor der ikke kunne anbefales en forlængelse af den idømte ungdomssanktion.

Retten udtalte vedr. forhold 1:

"Ved tiltaltes delvise erkendelse og vidnernes forklaringer og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen, dog findes det ikke bevist, at tiltalte anvendte en kniv."

T blev også fundet skyldig i de øvrige forhold, også forhold 6, hvor retten udtalte:

"Efter en samlet vurdering findes anklageskriftet tilstrækkeligt klart formuleret i relation til den rejste sigtelse, jf. retsplejelovens § 831, stk. 1, nr. 3. Efter den af vidnet P afgivne forklaring findes tiltalte skyldig i den rejste tiltale."

Straffen blev udmålt til fængsel i 9 måneder.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på tiltaltes unge alder, samt at han tidligere er straffet for lignende kriminalitet.

...

Vedrørende udvisningspåstanden bemærkes, at efter det oplyste om tiltaltes ringe tilknytning til Marokko, hans familieforhold her i landet, hans unge alder samt den begåede kriminalitet findes betingelserne for udvisning ikke at være til stede. Han frifindes derfor for påstanden herom."

Retten traf også bestemmelse om konfiskation. Et nedlagt krav på erstatning blev henskudt til civilt søgsmål.

Landsforeningens Meddelelse 4/2007

Røveri - Unge lovovertrædere - Betinget straf - Ungdomssanktion

Straffelovens § 56, § 74 a og § 288

Anklagemyndigheden påstod ungdomssanktion til gaderøver på 16 år. T, der var ustraffet, havde imidlertid taget ophold hos plejefamilie i Jylland, hvor han var faldet godt til. Retten idømte derfor en straf af betinget fængsel i 6 måneder med vilkår efter serviceloven.

Københavns Byret nr. SS 14. 32271/06, 14/11 2006

T på 16 år var under en tilståelsessag tiltalt for på gaden sammen med den 14-årige A at have frataget to personer 2 mobiltelefoner og 200 kr. i kontanter til en samlet værdi af 4.500 kr. T havde ved sin tilstedeværelse underbygget A's trusler og voldshandlinger, inden effekterne blev frataget, herunder A's trussel om at brække næsen på den ene person, som tillige blev sparket i skridtet og slået i maven, ligesom den anden person blev slået i maven. Til en tredje person havde T sagt, "kom med eller jeg stikker dig" eller lignede, samtidig med at han tog hånden ned til lommen for at indikere, at han havde en kniv.

Der var påstand om ungdomssanktion. T påstod betinget dom med vilkår efter servicelovens § 40.

Resten er citat af dommen:

"Socialcenteret S har i udtalelse af 14. september 2006 redegjort for tiltaltes forhold og har fundet tiltalte egnet til at modtage en ungdomssanktion, der bør suppleres med yderligere hjælpeforanstaltninger efter servicelovens § 40.

I efteråret 2006 flyttede tiltalte til (... jysk by ...), hvor han bor hos en onkel og tante.

Der foreligger positive udtalelser fra tiltaltes nye skole i (... jysk by ...) og fra plejefamilien.

Repræsentanten for de sociale myndigheder har under domsforhandlingen oplyst, at forvaltningen ikke vil modsætte sig en dom med vilkår efter lov om social service § 40.

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han nu bor i (... jysk by ...), hvor han går i 10. klasse. Det går godt i skolen, hvor han er faldet godt til. Han trivedes ikke på skolen på Amager. Han er tilknyttet projektet Janus. Han er glad for at være hos sin plejefamilie.

Tiltalte er ikke tidligere straffet.

Tiltalte har under sagen været frihedsberøvet fra den 10. august 2005 til den 18. august 2006.

Retten's begrundelse og afgørelse.

Tiltalte har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig.

Straffen fastsættes til fængsel i 6 måneder, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte efter de foreliggende oplysninger er inde i et godt forløb, efter han er flyttet til (... jysk by ...), og at han på grund af flytningen ikke længere færdes i sit hidtidige miljø. På denne baggrund findes der trods forholdets grovhed grundlag for at idømme en betinget dom, uden der skal ske yderligere afsoning."

T skulle undergive sig en prøvetid på 2 år og undergive sig foranstaltninger efter servicelovens § 40, indtil han fyldte 18 år, herunder undergive sig kontrolleret socialpædagogisk behandling efter kommunens nærmere bestemmelse samt tage ophold et egnet sted efter kommunens bestemmelse.

T skulle endvidere betale erstatning til det ene røverioffer.

Landsforeningens Meddelelse 5/2007

Strafafsoning - Belastende vilkår - Anstalter med maksimal sikkerhed - Ugentlige kropsvisitationer - Hollandsk sag - Menneskerettigheder
Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3

Det er ikke alene i USA og England, at man har Maximum security fængsler. Også Holland kan være med. Klageren var svært belastet. En alvorlig sag med røveri, drab, voldtægt og ulovlig frihedsberøvelse, en langvarig straf, risiko for udlevering efter endt afsoning samt flugttruet. Efter at der var sorteret i hans klagepunkter, fik han lov til at indbringe spørgsmålet om ugentlige kropsvisitationer foretaget over en længere periode for Menneskerettighedsdomstolen, da han ikke uden videre kunne påregne at få oprejsning ved de nationale domstole. Da der stadig verserede civil sag herom, undlod Menneskerettighedsdomstolen efter at have fastslået, at der forelå en krænkelse efter artikel 3, dog at udmåle en erstatning. Den opfordrede i stedet regeringen til inden 3 måneder at komme med et skriftligt forslag.

Salah mod Holland, app. 8196/02, 6/7 2006

Klageren S var tiltalt og varetægtsfængslet fra oktober 1997 for i forbindelse med et røveri i Holland at have været med til at dræbe en mand for øjnene af dennes hustru, som herefter blev voldtaget og dræbt i Belgien, hvorfor der også var en tiltale for ulovlig frihedsberøvelse. S blev i landsretten idømt 20 års fængsel i april 1999, hvilket blev stadfæstet af Højesteret i september 2000.

Først var han anbragt i almindeligt varetægtsfængsel, men da myndighederne mistænkte ham for planer om en gidselaktion, blev han i januar 1998 overført til *Landelijke Afzonderingsafdeling* i Rotterdam. I februar samme år blev han tilbageført, men på ny overført til den særligt sikrede anstalt i maj 1998, efter at han og en medindsat havde været involveret i indsmugling af en telefon og våben i fængslet.

I juni 1998 blev han overført til et specielt varetægtsfængsel i Vugh, kaldet EBI. Hver 6. måned tog justitsministeren stilling til, om opholdet skulle forlænges.

I oktober 2000 (en måned efter endelig dom, ER) blev opholdet efter anbefaling af et særligt udvalg igen forlænget af ministeren. Hver gang klagede S til en administrativ appelinstans uden at få medhold.

I maj 2001 efter et slagsmål med en medindsat blev S hensat under "individuel regime", idet man ikke kunne svare for hans sikkerhed, hvis han var sammen med medindsatte. Det betød, at han blev udelukket fra alt fællesskab. Spørgsmålet om enerumsanbringelsen blev taget op hver 14. dag, men forlænget til maj 2002.

I oktober 2001 blev S undersøgt; han fremstod bl.a. som meget vred, presset og kampberedt, men uden klare symptomer på depression - derimod karakterafvigende. Efter en vanskelig periode syntes situationen i rimeligt omfang at have stabiliseret sig, og hans omgang med personalet var blevet bedre.

Kort efter besluttede ministeren på ny at forlænge hans ophold i institutionen EBI. Der blev henvist til flugtfaren og den alvorlige kriminalitet, som han var dømt for. S havde flere gange vist en særlig interesse for sikkerhedsforanstaltningerne i institutionen, ligesom han havde optrådt grænseoverskridende og truende over for personalet. Straffens længde og det forhold, at han var mistænkt for forbrydelser i andre lande og således stod til udlevering til bl.a. Belgien, talte i samme retning.

S klagede på ny, bl.a. under henvisning til EMK art. 3 og 8, og igen blev klagen afvist af den administrative appelinstans, der støttede ministerens argumenter, men ikke forholdt sig til EMK art. 3 og 8.

I april 2002 blev opholdet forlænget, og i juli 2002 blev klagen herover afvist. Hvis det lykkedes klageren at undslippe, ville det indebære en uacceptabel risiko for samfundet. Det var derfor lovligt at forlænge de særlige vilkår, og alt taget i betragtning var det hverken urimeligt eller uretfærdigt. En yderligere forlængelse måtte dog indebære, at S skulle tale med en psykolog, der skulle afgive en erklæring.

I maj 2003 blev S overført til et normalt fængsel i Maastricht.

Efter at en anden indsat i 2004 havde anlagt sag mod den hollandske stat for inhuman og nedværdigende behandling, anlagde S i juli 2005 sammen med 8 andre tidligere indsatte fra institutionen EBI i Vucht sag mod den hollandske stat, bl.a. for foretagelse af ydmygende og unødvendige kropsvisitationer, hvor den indsatte helt skulle afklædes (*strip-search*).

Holland har tidligere været indklaget for Menneskerettighedsdomstolen i sagerne *Van der Ven mod Holland* og *Baybasin mod Holland*, henholdsvis 2003 og 2005, vedr. klager fra indsatte. Efter den første sag havde man ændret reglerne, således at man nu ikke rutinemæssigt kropsvisiterede de indsatte samtidig med, at cellerne blev gennemført hver uge. Nu skulle der træffes individuel beslutning herom ved månedlige møder i den særlige institution.

I 2003 kom der en universitetsrapport, der konkluderede, at institutionens særlige regime havde en negativ indflydelse på de indsattes mentale funktion.

Reglerne i Holland kan kort beskrives således, at det er muligt at søge erstatning ved de civile domstole, men disse skal afholde sig fra at underkende forvaltningens skøn, hvis man i det administrative system har tilstrækkelige retsgarantier.

I sagen *Lorsé and Others mod Holland* nåede Menneskerettighedsdomstolen i 2003 til, at det var en krænkelse, at klageren, der i forvejen var undergivet ekstra sikkerhedsforanstaltninger i mere end 6 år, måtte undergive sig rutinemæssige kropsvisitationer uden overbevisende sikkerhedsmæssige grunde, hvilket var en overtrædelse af art. 3 og førte til en mindre torterstatning.

Kort efter anlagde Lorsé civil sag mod den hollandske stat. Kravet blev afvist i retten, der i præmisserne dog stillede i udsigt, at der senere kunne søges om tidligere prøveløsladelse. Parterne var enige om at bringe spørgsmålet direkte til Højesteret, som stadfæstede afgørelsen.

Menneskerettighedsdomstolen gengiver en rapport fra Den Europæiske Torturkomité CPT vedr. et besøg i Holland i februar 2002 i den i sagen omhandlede særlige institution EBI. Trods en positiv udvikling siden 1999 på enkelte punkter, var der stadig for få aktiviteter uden for cellerne og belastende visitationer af de indsatte, hvor de skulle smide tøjet og undergå anal inspektion mindst en gang om ugen.

Klageren S gjorde gældende, at de rutinemæssige ugentlige kropsvisitationer stred imod hans rettigheder efter art. 3 og 8. Regeringen gjorde gældende, at klageren ikke havde udtømt de nationale klagemuligheder. Der verserede stadig den civile sag, anlagt af klageren og andre.

Menneskerettighedsdomstolen fandt, at da klageren ikke kunne påregne at få økonomisk kompensation ved de nationale domstole, kunne sagen ikke afvises efter art. 35 i konventionen.

Retten noterede, at S var tilbageholdt i den særlige institution fra juni 1998 til maj 2003. Først i marts 2003 var man ophørt med de rutinemæssige ugentlige kropsvisitationer. Allerede i februar 2003 havde retten i *Van der Ven og Lorsé and Others* fundet visitationerne stridende mod art. 3, og der var ikke anledning til at nå til et andet resultat i denne sag. Derfor var der ikke grund til at undersøge, om det også stred mod art. 8. Afgørelsen er énstemmig.

Retten havde - lange - overvejelser om spørgsmålet om erstatning, men da der var en verserende civil sag herom, fandt man ikke på dette punkt sagen moden til påkendelse efter art. 4, men opfordrede regeringen til inden 3 måneder at komme med et skriftligt forslag.

- oo0oo -

Dommen er på 20 tætskrevne sider.

Landsforeningens Meddelelse 6/2007
Vold, grov - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 245

Slået med glasflaske i hovedet og herefter slået ud efter forurettede F uden at ramme. Samfundstjeneste, da det blev lagt til grund, at F havde optrådt provokerende over for T og et vidne.

Københavns Byret SS 40. 22007/2006, 22/11 2006

T på 20 år var tiltalt for vold efter straffelovens § 245, stk. 1 og vold efter straffelovens § 244, ved på gaden kl. 07.55 i marts 2006 at have slået F i hovedet med en glasflaske samt efterfølgende at have slået F adskillige gange i ansigtet med knyttet hånd.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om ubetinget fængselsstraf i 3 måneder. T erkendte sig delvis skyldig.

T forklarede bl.a., at han havde været i byen hele natten. Han var lidt beruset og havde taget "et par streger" kokain. De mødte en flok drenge, der stod og diskuterede med en fyr, der provokerede dem rigtig meget, bl.a. ved at spytte. T blev gal og gik over til fyren og spurgte: "Hvorfor fiser du ikke bare af". Han slog forurettede i hovedet med en Smirnoff Ice flaske på 25 cl, så flasken smadrede. De kom op at slås og slog ud efter hinanden, men T mente ikke, at han ramte. F havde spyttet efter T, før de begyndte at slås, og råbt "bøsse og svans".

F forklarede, at han var mere træt end fuld. Han diskuterede med to personer ved en restaurant - måske bad han om en cigaret, måske havde han været beskidt i sproget. En person kom løbende og knaldede pludselig en flaske i hovedet på vidnet. Han huskede ikke, at han havde sagt "svans" til T, måske havde han sagt "fuck dig". T havde sparket ham i maven efter slaget med flasken. Vidnet var meget omtumlet, da han blev afhørt af politiet.

Et vidne forklarede, at F havde haft en meget provokerende attitude. T kom hen og spurgte: "Hvad er der los". F var nu meget provokerende over for T, og de skubbede til hinanden. Vidnet og hans kammerater trak sig væk og så herefter T smadre en flaske i hovedet på F. Så startede tumulten, begge slog med hænderne. Han kunne ikke huske, at der blev sparket.

T's kammerat W afgav også forklaring, men hukommelsen var sløret, idet han havde fået meget at drikke. Han huskede, at F var meget beruset, råbte skældsord og spyttede. Han råbte også efter T, der havde en flaske i hånden. T slog manden, så flasken gik i stykker. Vidnet huskede ikke slag eller spark.

Der var lægeattest på hudafskrabninger og overfladiske rifter efter slaget med flasken.

T var egnet til samfundstjeneste. Han arbejdede som fragtmand og havde søgt ind på VUC for at forbedre sit studentereksamensgennemsnit. Han var ustraffet.

"Rettens begrundelse og afgørelse.

Det findes efter bevisførelsen og i overensstemmelse med tiltaltes erkendelse godtgjort, at tiltalte slog forurettede i hovedet med en flaske og at tiltalte herefter slog ud efter forurettede, men uden at ramme.

Det findes således ikke godtgjort, at tiltalte har tildelt forurettede adskillige slag i ansigtet med knyttet hånd.

Det lægges endvidere til grund, at forurettede før slaget med flasken optrådte på en provokerende måde både overfor tiltalte og vidnet V.

Tiltalte findes i det ovenfor anførte omfang skyldig i vold efter straffelovens § 245, stk. 1 og forsøg på vold efter straffelovens § 244.

Straffen fastsættes til fængsel i 3 måneder, jf. straffelovens § 245 og § 244, jf. § 21.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på voldens karakter.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 100 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63. Retten har herved lagt vægt på tiltaltes personlige forhold og sagens omstændigheder i øvrigt."

Vilkårene omfattede 2 års prøvetid, 1 års tilsyn og en afviklingsperiode på 9 måneder.

Landsforeningens Meddelelse 7/2007
Vidnetvang - Advokatbeskikkelse

Retsplejelovens § 178

Et vidne, der under en straffesag mod en advokat i første instans var blevet taget i forvar, da hun gav udtryk for, at hun ikke kunne huske noget, var på ny indkaldt under ankesagen, hvor hun fik beskikket advokat. Hun gav fortsat udtryk for, at hun ikke kunne huske noget. Anklageren begærede hende taget i forvar. Denne gang fulgte retten ikke begæringen, men nøjedes med at dokumentere vidnets forklaring for byretten.

ØL 20. afd. a.s. nr. S-1970-06, 8/11 2006

I en straffesag mod en advokat var et vidne under byretssagen taget i forvar i en periode efter RPL § 178, da vidnets angivelse af ikke at huske noget om en episode blev anset for en vægring ved at opfylde vidnepligten.

Vidnet var tilsagt på ny under ankesagen. Vidnet mødte med den advokat, der havde bistået hende under byretssagen.

Hun blev vejledt om vidnepligt og vidneansvar og afgav forklaring.

Retten beskikkede nu advokat A som advokat for vidnet, og retsformanden opfordrede vidnet til sammen med advokaten at overveje sin situation, hvorefter vidnet og advokaten uden for retssalen havde en drøftelse på ca. 20 minutter.

Vidnet fremstod på ny og forklarede, at hun fortsat ikke kunne huske noget om et brev - kun, at det var hende, der havde skrevet brevet. Hun var på daværende tidspunkt ude i et stort misbrug.

Resten er citat fra retsbogen:

"Anklageren begærede vidnet taget i forvaring i medfør af retsplejelovens § 178, stk. 1, nr. 5, da vidnet vægrer sig ved at afgive forklaring.

Advokat A og forsvareren protesterede herimod.

Efter votering besluttede retten ikke at tage anklagerens begæring om forvaring af vidnet til følge.

Vidnets forklaring for byretten blev dokumenteret. Vidnet vedstod forklaringen.

Vidnet og advokaten A forlod retssalen kl. 14.50."

- oo0oo -

Landsretten beskikkede altså advokat for vidnet, cfr. U 2002.2435 HK.

Landsforeningens Meddelelse 8/2007

Vold, grov - Betinget udvisning, frifindelse herfor
Straffelovens § 245, udlændingelovens § 24 b og § 26

En somalisk statsborger A på 20 år, der i 2005 var straffet med 6 måneder for røveri, var nu tiltalt efter straffelovens § 245, stk. 1, og § 247, stk. 1, i forbindelse med et gadeoverfald, hvor A hoppede med samlede ben på det på jorden liggende værgeløse offer. 6 måneders fængsel stadfæstet af landsretten, der frifandt for den betingede udvisning, som A var blevet idømt i byretten.

A var kommet til Danmark i 1996 som 10-årig og havde gået i dansk skole og var påbegyndt erhvervsuddannelse. Mor og halvsøskende boede her. Han havde ingen tilknytning til Somalia og havde ikke haft kontakt til nogen i landet, efter han flyttede til Danmark. Han talte somalisk, men skrev ikke dette sprog.

VL 9. afd. a.s. S-2299-06, 1/11 2006

A på 20 år og S på 22 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, for A's vedkommende tillige § 247, stk. 1, ved i juni 2006 på gaden i forening at have tildelt M adskillige spark i hovedet og på kroppen, mens M lå ned, ligesom A med samlede ben hoppede ned i hovedet på M, hvorved M blev tilføjet næsebrud.

Anklagemyndigheden påstod A idømt fængsel i 6 måneder og principalt ubetinget, subsidiært betinget udvisning af Danmark.

For S var straffpåstanden 3 måneders fængsel.

A erkendte § 244 med et slag og to spark. S nægtede vold - han havde alene skubbet.

Ud over M blev en politiassistent og to kvinder ført som vidner. (Detaljeret referat af bevisførelsen, der udførligt er gengivet i dommen, udelades, ER)

De tiltalte havde været på diskotek, og M havde efter deres forklaring været provokerende, hvorfor de efter lukketid havde indhentet ham på gaden. M havde råbt ukvemsord, hvorefter A slog ud efter

ham. At A ikke i grundlovsforhør havde forklaret, at M havde slået ud efter ham, var, fordi A huskede episoden bedre i dag.

M bestred at have været provokerende eller brugt racistiske udtryk. En af de to tiltalte ville have ham med ud. Han blev nervøs og ringede efter politiet, der lovede at komme. Han udpegede de tiltalte. De forsvandt, og det næste var, da han gik hjem, at han fik et slag i baghovedet. Han faldt om og fik mange slag og spark overalt på kroppen og et tryk mod ansigtet, som han tolkede som et hop. Episoden holdt op, da politiet kom til stede. Han blev kørt på hospitalet, men lod sig udskrive mod lægernes råd, da han ville hjem. Han har siden fået rettet næsen under en operation i fuld bedøvelse.

Vidnerne bekræftede, at M var blevet overfaldet af to personer, der slog og sparkede, så han kom til at ligge ned, og at A hoppede med samlede ben på den liggende M's hoved.

A oplyste, at han havde sine venner og sin familie her og hverken venner eller familie i Somalia. Hans far var død.

Han var tidligere i marts 2005 straffet med fængsel i 6 måneder for røveri. Han var tillige i december 2005 straffet for tyveri (straffen ikke oplyst i nærværende dom).

S var ustraffet.

Byretten fandt med rette forholdet henført under § 245, stk. 1, og for A tillige § 247, stk. 1. Straffen for denne blev fastsat til 6 måneder og for S til 3 måneder.

Retten fortsatte:

"Tiltalte A er nu siden 10. marts 2005 straffet 3 gange, heraf 2 gange for kriminalitet, der indebærer anvendelse af vold. Under hensyn hertil samt til tiltalte A's begrænsede tilknytning til Danmark og den i Danmark boende familie findes denne tiltalte at kunne udvises af Danmark uanset hans ringe tilknytning til Somalia eller andre lande, han kunne tænkes at tage ophold i. Under hensyn til den fastsatte strafs længde og hans ringe tilknytning til Somalia eller andre lande gøres udvisningen dog i medfør af udlændingelovens § 24B betinget som nedenfor bestemt."

Betingelserne vedr. udvisningen omfattede to års prøvetid efter tidspunktet fra As løsladelse.

Herudover skulle de tiltalte betale erstatning til M med 7.160 kr.

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse. A påstod delvis frifindelse, herunder frifindelse for betinget udvisning, og i øvrigt formildelse.

S påstod frifindelse, subsidiært formildelse.

A bestred fortsat, at han havde hoppet på M.

S forklarede, at M - tilsyneladende med vilje - havde hældt øl ud over A, ligesom M havde skubbet til S udenfor.

M forklarede, at han kontaktede politiet fra diskoteket, da han følte sig bange. De kvindelige vidner forklarede, at begge personer sparkede på personen, der lå ned, og politiassistenten fortalte igen om A's hop med samlede ben.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Af de grunde, som byretten har anført, tiltrædes det også efter bevisførelsen for landsretten, at det er bevist, at begge de tiltalte har sparket M adskillige gange, og at en betydelig del af sparkene blev afgivet efter, at M lå ned og var værgeløs. Det er ligeledes bevist, at tiltalte A med samlede ben har hoppet ned i hovedet på M. Efter tiltalen er der ikke grundlag for tillige at dømme for slag.

Det tiltrædes således, at de tiltalte i det nævnte omfang er skyldige efter tiltalen, og at forholdet i det hele er henført under straffelovens § 245, stk. 1.

Straffen er for begge de tiltalte passende udmålt.

Vedrørende udvisningsspørgsmålet bemærkes:

Tiltalte A kom til Danmark i 1996 som 10-årig. Han har gået i dansk skole, herunder gennemført et halvt års grunduddannelse på teknisk skole. Hans mor, som han har kontakt til, og hans halvsøskende bor i Danmark. Han har ikke nogen tilknytning til Somalia og har ikke haft kontakt til nogen i landet efter, han flyttede til Danmark. Han taler somalisk, men skriver ikke dette sprog.

Uanset at den nu begåede og tidligere kriminalitet er af alvorlig karakter, foreligger der herefter forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, som afgørende taler imod en udvisning, jf. § 26, stk. 2, i en sådan grad, at der ikke er grundlag for at udvise tiltalte betinget, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1. Tiltalte frifindes derfor for påstanden om betinget udvisning.

De juridiske dommere tiltræder dommens afgørelse om erstatning og godtgørelse.

Med den anførte ændring stadfæster landsretten dommen."

- oo0oo -

Et eksempel på betinget udvisning finder man i Lf.Medd. 96/2006, der drejer sig om narkotika.

Landsforeningens Meddelelse 9/2007
Narkotika - Amfetamin

Straffelovens § 191

T var - ud over nogle våbenlovsovertrædelser - tiltalt for at have besiddet 1.374 g amfetamin med henblik på videreoverdragelse. Fængsel i 2½ år.

Retten i Glostrup S 1250/2006, 10/11 2006

T på 24 år var under en tilståelsessag tiltalt for to våbenlovsovertrædelser, idet han i henholdsvis juli og september 2006 havde været i besiddelse af et oversavet haglgevær med 6 patroner og ved den senere lejlighed en pencilgun og 33 jagtpatroner.

I forhold 2 overtrædelse af straffelovens § 191 ved i sin lejlighed at have besiddet 1.374 g amfetamin med henblik på videresalg. Hjemme hos ham fandt man også en vægt og ca. 800 pølsemandsposer.

T forklarede bl.a., at nogle personer, som han kendte fra tidligere (en dom fra 2002), og som mente, at han skyldte dem en tjeneste, forlangte, at han skulle opbevare stoffet, som han først troede var hash. Han skulle ikke medvirke til videreoverdragelse af amfetaminen, men var enig i, at den efter sin mængde var bestemt til videreoverdragelse til andre.

T var i gang med en uddannelse til håndværker. Han var tidligere straffet som følger:

ØL ankedom 2002 - røveri og ulovlig frihedsberøvelse, fængsel i 2½ år.
2003 - lov om euforiserende stoffer, 10 dage.

T var prøveløsladt den 2. september 2003 med 2 års prøvetid og reststraf 309 dage. Nærværende forhold lå således efter udløbet af prøvetiden.

Straffen blev fastsat til 2½ år.

Retten fortsatte:

"Retten har lagt vægt på, at tiltaltes rolle i forhold 2 alene var at opbevare amfetaminen, at han ikke har deltaget i andre aktiviteter eller skulle have andel i fortjeneste og på tiltaltes forklaring om hvordan opbevaringen af amfetaminen i hans lejlighed kom i stand."

Landsforeningens Meddelelse 10/2007

Våben- og fyrværkerilovgivningen - Fareforbrydelser

Straffelovens § 192 a og § 252, våbenlovens § 1, fyrværkerilovens § 2 og § 3

A og B var tiltalt efter straffelovens § 192 a og § 252, men blev alene dømt for våben- og fyrværkeriloven for opbevarelse bl.a. af 1.000 kanonslag, 96 luftbomber med effekt, 262 luftbomber uden effekt samt 302 kg ikke godkendt fyrværkeri samt videreoverdragelse af mindst 80 luftbomber. B var desuden efter fyrværkeriloven tiltalt og kunne erkende at have erhvervet 974 kanonslag/strygere.

Begge blev straffet med fængsel i 30 dage, der blev anset for udstået med den skete frihedsberøvelse på 28 dage. Kun delvise sagsomkostninger efter dommens resultat.

Retten i Brødstrup SS 39/2006, 9/2 2006

A på 44 år og B på 31 år, der ikke tidligere var straffet af betydning for sagen, var tiltalt i forhold 1 efter straffelovens § 192 a, jfr. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 3 og nr. 5 samt fyrværkerilovens § 2, stk. 1 og § 3, stk. 1, jfr. fyrværkeribekendtgørelsens § 19, stk. 1, jfr. § 38, stk. 2, ved at have opbevaret de ovennævnte kvanta og videreoverdraget de ligeledes ovennævnte luftbomber.

Forhold 2 lød:

"ved den 12. december 2005 og i en periode på flere år forud herfor for vindings skyld eller på lignende hensynsløs måde at have voldt nærliggende fare for liv og førlighed for de personer, der befandt sig på eller i umiddelbar nærhed af ejendommen X ved at opbevare effekter som nævnt under forhold 1."

Endelig var B tiltalt alene som ovenfor beskrevet efter fyrværkeriloven for at have opbevaret 974 kanonslag/strygere.

En fyrværkeriekspert, der havde afgivet erklæring, jfr. nedenfor, oplyste, at såfremt lageret "gik af" på én gang, ville sidelængen forsvinde, og den nærmeste mur i stuehuset vælte. Om personer i stuehuset ville komme til skade, var vanskeligt at sige. Der var forøget risiko for antændelse, dersom der dryssede krudt ud af effekterne, som B havde forklaret, det var tilfældet med nogle af kanonslagene.

Retten lagde til grund, at de tiltalte i forening - til dels med henblik på videresalg og uden fornøden tilladelse - havde opbevaret de nævnte effekter, samt at de havde overdraget en ikke nærmere kendt mængde af artiklerne, herunder et ikke ubetydeligt antal luftbomber.

Vedr. den retlige subsumption bemærkede retten:

"Ved lov nr. 368 af 18. maj 1994 blev der i våbenlovens § 1, stk. 2, og med virkning fra den 1. januar 1995, indsat et nyt litra d, hvorefter "pyrotekniske artikler" ikke længere skulle være omfattet af forbuddet i stk. 1. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget var hovedformålet at foretage en implementering af Rådets direktiv 93/15/EØF af 5. april 1993 om harmonisering af bestemmelserne om markedsføring af, og kontrol med, eksplosivstoffer til civil brug. Herudover ønskede man at ændre terminologien i våbenloven, således at den blev bragt i overensstemmelse med de begreber, der anvendes i direktivet. Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at direktivets anvendelsesområde var de eksplosivstoffer, der er opført i klasse 1 i De Forenede Nationers henstilling vedrørende transport af farligt gods, dog bortset fra visse typer ammunition samt pyrotekniske artikler, herunder fyrværkeri.

Senere i 1994, nærmere bestemt ved lov nr. 1096 af 21. december, blev der tillige foretaget en ændring i lov om fyrværkeri, således at det i § 1, stk. 2, blev defineret, hvad der skulle forstås ved henholdsvis "fyrværkeri" og "pyrotekniske artikler". Ifølge motiverne var lovændringen en konsekvens af de ovenfor beskrevne ændringer af våbenloven, ligesom det blev "forudsat, at alle pyrotekniske artikler fremtidig bliver omfattet af fyrværkeriloven". Endvidere havde lovforslaget til formål, "at udvide området for fyrværkeriloven, således at denne lov nu også omfatter de andre pyrotekniske artikler, der hidtil har været reguleret af sprængstofloven. Bestemmelser om opbevaring af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler overføres ligeledes til fyrværkerilovgivningen".

Bestemmelsen i § 1, stk. 2, er siden blevet ændret til stk. 3, ligesom der ved lov nr. 1060 af 9. november 2005 blandt andet er sket en præcisering/ændring af definitionen af pyrotekniske artikler og fyrværkeri - begge dele dog uden betydning for lovens anvendelsesområde.

Efter det foreliggende må samtlige de i forhold 1 beskrevne kanonslag, luftbomber m.v. karakteriseres som pyrotekniske artikler, der ikke har været adskilt og/eller er blevet fremstillet af de tiltalte.

Henset hertil samt det i øvrigt anførte - og idet pyrotekniske artikler således generelt, og uanset de opbevares samlet i større mængder, ikke henhører under våbenloven - frifindes de tiltalte for den del af tiltalen, der vedrører straffelovens § 192 a, stk. 1, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 3 og nr. 5.

De tiltalte findes herefter som erkendt, og på det ovenfor angivne bevisgrundlag, alene skyldige i overtrædelse af fyrværkerilovens § 2, stk. 1, jf. § 3, stk. 1, jf. fyrværkeribekendtgørelsens § 19, stk. 1 - en lovovertrædelse, der efter navnlig luftbombernes farlighed samt måden og forholdene, hvorunder opbevaringen i det hele fandt sted, må karakteriseres som sket under skærpene omstændigheder, jf. lovens § 7, stk. 1, jf. stk. 2, jf. bekendtgørelsens § 38, stk. 2.

Ad forhold 2:

Efter det oplyste har de pyrotekniske artikler været opbevaret på loftet i den omhandlede sidebygning i mindst et par år. De har endvidere været pakket og emballeret på en sådan måde, at de for-

skriftsmæssigt har kunnet transporteres og opbevares hos personer med de fornødne tilladelser hertil.

Under disse omstændigheder, og idet der ikke ses oplyst forhold, der faktisk og kendeligt for de tiltalte har forøget risikoen for antændelse og heraf følgende skader, findes det overvejende betænkeligt at anse faren ved opbevaringen som så nærliggende, at der foreligger en overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1.

Af samme årsag frifindes de tiltalte også for den ad forhold 2 rejste tiltale."

De tiltalte kunne alene erkende overtrædelse af fyrværkerilovgivningen.

A forklarede bl.a., at han beboede den pågældende landbrugsejendom med hustru og to halvvoxsne børn. Afstanden mellem beboelseshus og den længe, hvor fyrværkeriet var opbevaret, var mellem 7-15 m. Der var 200 m til nærmeste nabo. Døren til lageret var altid aflåst. Han havde ikke solgt af effekterne.

B forklarede bl.a., at han tidligere havde haft tilladelse til at sælge fyrværkeri fra sin knallertforretning. På grund af nye restriktive regler besluttede han at ophøre med dette salg og bytte restlageret med de effekter, der blev opbevaret på A's ejendom, "for at få det hele af vejen".

De følgende år havde han hentet et mindre antal luftbomber og andet fyrværkeri, typisk små kanonslag. Der havde ikke være penge mellem A og B.

Vedr. forhold 3 forklarede han, at fyrværkeriet var indkøbt til eget brug.

B blev i overensstemmelse med sin tilståelse dømt i forhold 3.

De blev hver idømt 30 dages fængsel, der ansås for udstået med varetægtsfængslingen, der for begge var 28 dage (i forskellige perioder for A og B).

Da de i væsentlig grad var blevet frifundet, skulle de kun betale delvise sagsomkostninger.

Landsforeningens Meddelelse 11/2007

Færdselsloven - Ulovlige færdselstavler - Hastighed - Frakendelse undladt
Færdselslovens § 42

T var tiltalt for at køre 91 km/t, hvor færdselstavlen angav en hastighed på 50 km/t. Det viste sig imidlertid, at det ikke var bevist, at færdselstavlerne var lovligt opsat, hvorfor T alene blev dømt for at køre over 80 km/t, hvilket blev takseret til en bøde på 500 kr. og ikke frakendelse.

Retten i Kjellerup SS 5/2006, 29/5 2006

T var tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 4, stk. 1, og § 42, stk. 5, ved i september 2005 at have kørt mindst 91 km/t, selv om det ved færdselstavle var angivet, at hastigheden ikke måtte overstige 50 km/t, altså en overskridelse på mere end 60 % af den tilladte hastighed.

Der var oprindelig påstand om ubetinget frakendelse, som efterfølgende blev frafaldet.

T nægtede sig skyldig. Han mente ikke, at han havde kørt så hurtigt.

Der var intet vejarbejde på vejbanen, og der arbejdede ingen der. Det var en fredag, han kørte der. Næste mandag spurgte han en vejarbejder, hvorfor de ikke havde pillet skiltene ned. Denne svarede, at det ikke var den pågældendes problem.

Politimanden, der havde foretaget hastighedsmålingen, forklarede om denne, der var foretaget med Police Pilot. Han havde efterfølgende kontrolleret den målte strækning.

Retten spurgte efter voteringen om den målte hastighed, om anklager og forsvarer var enige om, hvilken hastighed der var gældende på den omhandlede vejstrækning, inden vejarbejdet blev påbegyndt. Retten opfordrede til at tilvejebringe sådanne oplysninger.

Otte dage senere svarede anklagemyndigheden:

"I forbindelse med ovennævnte hastighedssag kan det oplyses, at der ikke foreligger dokumentation for, at skilteplanen er godkendt af politiet inden opstillingen.

I konsekvens heraf frafalder påstanden i sagen om frakendelse af førerretten, og bødepåstanden er herefter 500 kr. på baggrund af, at hastighedsbegrænsningen på stedet forud for vejarbejdet var 80 km/t."

Herefter accepterede T bøden, uden at det var nødvendigt med nyt retsmøde. Resten er citat af byrettens dom:

"Efter vidnet P's forklaring om, hvordan han har foretaget den omhandlede hastighedsmåling af tiltalte sammenholdt med de oplysninger, der fremgår af den foreviste video af den omhandlede strækning optaget den 24. september 2005, er det bevist, at tiltalte har kørt på den omhandlede strækning med en hastighed som anført i anklageskriftet på 91 km/t.

Efter de foreliggende oplysninger er det ikke bevist, at færdselstavlerne med den i anklageskriftet anførte hastighedsbegrænsning har været lovligt opsat. Under hensyn hertil og efter oplysningerne om hastighedsbegrænsningen på stedet forud for vejarbejdet, har tiltalte alene overtrådt færdselslovens § 42, stk. 1, nr. 2, ved på det pågældende sted at have kørt med en hastighed på 91 km/t, uanset den højest tilladte hastighed var 80 km/t.

Straffen fastsættes til en bøde på 500 kr., jf. færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, jf. § 42, stk. 1, nr. 2.
Forvandlingsstraffen er fængsel i 4 dage."